

[Peder Christensen.]

lem fru Ragnhild Andersen udtalte den højtærede minister sig på linie hermed og understregede, at De samvirkende Fagforbunds repræsentant i udvalget til behandling af ulykkesforsikringsloven også havde henvist spørgsmålet til behandling i sygekasseudvalget.

Det er kedeligt, synes jeg, at den højtærede minister har forladt disse rigtige synspunkter. Det ville jo, som det blev fremhævet sidste år, rent administrativt være at foretrække, at dette spørgsmål løses i forbindelse med sygekasselovgivningen. Sygekasserne har deres lokale administration og kender i stor udstrækning de enkelte medlemmer. Den her foreslåede udvidelse af ulykkesforsikringsloven vil medføre en meget stor administration indenfor forsikringsselskaberne, og det er jo meget godt, at forsikringsselskaberne siger, at de kan løse denne opgave og gerne vil gøre det, for jo større arbejde og jo større område forsikringsselskaberne får, desto bedre må det være for disse selskaber; men det bliver arbejdsgiverne, der kommer til at betale. Derfor er disse interesseret i, at denne administration bliver af et rimeligt omfang. Man skal nu til at beskæftige sig med ca. fem gange så mange tilfælde som forhen.

Jeg vil også finde det rimeligt, at arbejderne selv sikrer sig imod småuheld og imod de mange tilfælde, som ligger på grænsen mellem almindelig sygdom og uheld eller ulykkestilfælde. Jeg tror ikke, det vil være sundt, om man helt tager ansvaret fra arbejderne og lægger det over på arbejdsgiverne. Derfor vil jeg finde det rimeligt, om de småuheld, der ikke medfører arbejdsudygtighed udover 3 uger eller en måned, faldt ind under sygekasselovgivningen. Herefter ville det så kun være de virkelige ulykkestilfælde, der faldt ind under loven.

Jeg kan heller ikke se berettigelsen af den garantiforsikring, man forlanger for de arbejdsgiveres vedkommende, der er pligtige til at lønne arbejderne en vis tid, efter at et sådant ulykkestilfælde eller sygdom er indtruffet. Jeg kan ikke tænke mig, at man har nogen særlige praktiske eksempler at henvise til, der har vist, at det har været påkrævet.

Venstre kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse i den foreslåede form, og vi ønsker lovforslaget henvist til et udvalg.

Fibiger: Fra alle sider er der vist enighed om, at således som udviklingen har formet sig, ville det være rimeligt, at der blev fast-

sat en anden karenstid end de 13 uger, som hidtil har været gældende ifølge ulykkesforsikringsloven. Men det forekommer mig, at det er lidt voldsomt på een gang at gå fra 13 uger ned til 6 dage. Det er klart, at denne ændring vil betyde, at der lægges en meget stor byrde på produktionen, for jeg vil egentlig ikke sige, at det er en stor byrde, man lægger på arbejdsgiverne, eftersom de aller fleste af dem vil vælte den over på produktionen, i hvert fald indenfor industrien — landbruget er vel det eneste erhverv, hvor det ikke kan lade sig gøre. Men vi kan ikke i disse tider, hvor det gælder om at kunne konkurrere på markederne, være interesseret i, at produktionen fordyres. Det forekommer mig derfor, at det havde været rigtigere, om den højtærede socialminister havde tænkt på dette, så en lovændring her måske kunne have været vedtaget i enighed på rigsdagen, da man dog fra alle sider erkender, at her er et problem, som må løses. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at der kunne være opnået enighed, hvis man ville have taget en forhandling om spørgsmålet.

Jeg hører nu af den ærede ordfører for socialdemokratiet, at man vil have lovforslaget gennemført i denne samling; ellers ville det have været rigtigt — og det ville i det hele taget have været rigtigt —, at lovforslaget blev henvist til et udvalg, hvor vi kunne prøve på at finde frem til en lidt anden formulering, som der kunne opnås enighed om.

Det er klart, at de mennesker, der kommer til skade, ikke skal stilles ringere end f. eks. de, som bliver arbejdsløse, men måske kunne man gennem sygekasserne komme dem til hjælp i de første uger. Jeg tror, den her foreslåede ændring vil give en meget forøget administration, jeg tror, den vil medføre, at der skal fremskaffes utallige lægeerklæringer og megen statistik, at forsikringsselskabernes personale må udvides o. s. v. Men det håber jeg vi kan se på i et udvalg og derved prøve at finde frem til forståelse.

Der er en ting, jeg meget gerne vil have ændret, nemlig lovens ikrafttrædelsesdato, således at det bliver den 1. januar 1950 i stedet for den 1. oktober 1949; det ville lette administrationen meget, også for forsikringsselskaberne, om en ændring som denne indtrådte ved kalenderårets begyndelse i stedet for i sidste halvdel af kalenderåret. Jeg vil altså henstille til den højtærede socialminister, at man af rent praktiske grunde ændrer lovens ikrafttrædelsesdato til den 1. januar 1950.